

GA CUỐI CUỘC ĐỜI

Còi tàu đã thét lên,
và từ từ dừng lại,
Tôi đang đứng ở con tàu,
và muốn xuống ga này.
Không phải “ga cuối đường tàu”⁽¹⁾
Đường tàu còn những nhà ga nữa
nhưng tôi muốn xuống ga này.

Tôi muốn rời chuyến tàu,
dù rằng các bạn tôi,
còn có người đi tiếp,
tới những nhà ga,
tới những miền xa lạ.
Tôi muốn chia tay các bạn tôi,
với lời chúc an bình,
với ước mong may mắn
cho hành trình bạn tôi
êm xuôi như nước chảy
qua cánh đồng đầy hoa.

Tôi muốn xuống ga này,
ga cuối cuộc đời tôi.
Xin gửi lời cảm ơn
đến những người thân yêu,
đến những con, những cháu,
đến những bạn đồng môn,
đến những người chiến hữu
đã từng nắm tay nhau
đã từng khóc đồng đội,
nằm chết trong rừng sâu.

Xin cảm ơn tất cả,
đã một lòng yêu thương
đã một lòng tận tụy
trong kiếp sống vô thường.

Còn em, còn em yêu
Cho anh xin lỗi em,
đã đến giờ chia tay,
đã đến giờ ly biệt.
Cuộc đời bao oan nghiệt
Cuộc đời bao chua cay
Cuộc đời bao mật đắng,
Anh mang nó theo anh
để những năm tháng cuối,
Em sống trong an lành.

Tôi muốn xuống ga này
Ga cuối cuộc đời tôi
Nhìn lại ga đã qua
nhìn lại những năm tháng
bao mệt mỏi, làm than
bao gian nan tù đầy
Công danh và tiền bạc
như gió thoảng mây bay.

Tôi mỉm cười viên mãn
với hai bàn tay không,
đi cùng mây cùng gió
đến một miền hư không.

Phạm Trọng Sách
Portland ngày 18-9-2021